

ježto v rozsudku, čítajíc v to i jeho rozhodovací důvody, nejsou zjištěny některé skutečnosti, které by nálezu při správném použití zákona bylo položití za základ, nanejmeně není v něm spolehlivě zjištěno, že i úmysl obžalované K-ové směřoval k vyhnání plodu, takže nezbylo než odkázati věc podle § 288 čís. 3 tr. ř. na soud první stolice, by jí v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl.

Čís. 4074.

Skutková podstata krádeže ve společnosti (§ 174 II a) tr. zák.) předpokládá, že pachatel sám vyvinul činnost vedoucí k odejmutí cizí movité věci v jeho prospěch, buď jím samým, nebo jinou osobou, kterou však svým jednáním podporoval.

(Rozh. ze dne 14. února 1931, Zm I 561/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 2. května 1930, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II a), c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve všech výrocích, týkajících se stěžovatelky a vrátil věc sborovému soudu stolice první, by jí v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalované, opírající se jen o důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., právem vytyká rozsudku, že podřadil její činnost pod skutkovou podstatu zločinu krádeže podle §§ 171, 173, 174 II. a), c) tr. zák. Předem budiž podotčeno, že rozsudek neobsahuje v důvodech skutkové zjištění, ani jinou zmínku o tom, že šlo o krádež na věcech uzamčených (§ 174 II. c) tr. zák.) a ani podle obsahu spisů, pokud byly podkladem napadeného soudního rozhodnutí, není vůbec podezření v tomto směru. Ohledně činnosti stěžovatelky zjišťuje rozsudek jen, že byla viděna policejním inspektorem Františkem D-em na rohu Melantrichovy ulice ve společnosti jiných dvou žen, že jedna z nich dala druhým dvěma znamení (o stěžovatelce se nic určitého nepraví), načež se všechny tři rozprchly; při zadržení měla stěžovatelka u sebe tašku a v ní kus crep satinu v ceně 2.361 Kč, který byl před tím téhož dne odcizen v krámě firmy W. a Sch. (v Rytířské ulici), že hájení se stěžovatelky, že jí její sestra dala tašku podržeti, bylo vyvráceno svědectvím D-ovým, jenž nic takového nepozoroval a měl při spatření oněch tří žen dojem, že jde o krámské zlodějky. Tento zjištěný skutkový stav nelze však právně podřaditi pod skutkovou podstatu zločinu krádeže ve společnosti, an rozsudek neobsahuje zjištění, že stěžovatelka sama vyvinula činnost, vedoucí k odejmutí cizí movité věci v její prospěch, buď jí samotnou, nebo jinou osobou, kterou však svým jednáním pod-

porovala. Nedostačuje pouhé prohlášení rozsudku, že skutková podstata trestného činu jest plně dána, není-li zároveň zjištěním skutečností tvořících zákonné znaky trestného činu umožněno zrušovacímu soudu přezkoumati, zda nalézací soud správně použil zákona.

Čís. 4075.

Byla-li poslanecká sněmovna rozpuštěna, může býti pachatel stíhán pro trestné činy, spáchané v době, co byl jejím členem (kdy požíval práva imunity).

(Rozh. ze dne 14. února 1931, Zm II 216/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 13. května 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem výzvy k trestným činům podle § 15 čis. 3 zák. na ochr. rep. čis. 50/23, mimo jiné z těchto

důvodů:

Podle protokolu o hlavním přelíčení obhájce obžalovaného navrhl, by bylo dotázáno předsednictvo poslanecké sněmovny, proč se imunitní výbor nevyjádřil o stíhání (nestíhání) obžalovaného poslance. Soud návrh zamítl jako bezpředmětný s odůvodněním, že rozpuštěním poslanecké sněmovny 25. září 1929 pozbyl obžalovaný imunity. Do zamítnutí onoho návrhu stěžuje si zmateční stížnost podle § 281 čis. 4 tr. ř., vykládajíc, že v nerozhodnutí imunitního výboru a v rozpuštění poslanecké sněmovny nelze spatřovati souhlas sněmovny s vydáním poslance, že se nerozumí samo sebou, že rozpuštěním sněmovny pozbývá poslanec imunity i pro ty trestné činy, jichž se dopustil v době, kdy požíval imunity, že nelze z toho, že někdo přestal býti členem Národního shromáždění, vyvozovati, že již proto může býti trestně stíhán, třebaš trestný čin spáchal v době, kdy požíval práva imunity. Tento výklad a názor zmateční stížnosti přičí se jasnému doslovu § 24 ústavní listiny (čis. 121/20 sb. z. a n.): »K jakémukoli trestnímu nebo kárnému stíhání člena Národního shromáždění pro jiné činy neb opomenutí jest třeba souhlasu příslušné sněmovny. Odepře-li sněmovna souhlas, jest stíhání na vždy vyloučeno.« Ustanovení to předpokládá, že trvá zasedání Národního shromáždění, a členství v něm. Rozpuštěním poslanecké sněmovny Národního shromáždění zanikla její jsoucnost, zaniklo členství v ní, obžalovaný přestal býti členem poslanecké sněmovny, tím pozbyl poslanecké imunity, může býti stíhán pro trestné činy, spáchané v době, co byl členem poslanecké sněmovny, a není třeba souhlasu poslanecké sněmovny nově zvoleného Národního shromáždění právě proto, že obžalovaný není jejím členem. Zamítnutím obhájce návrhu nebylo nesprávně použito ani zákona ani zásady trestního řízení, jichž šetřiti káže podstata řízení, zabezpečující obhajování.